

„nem érté?” Választ-nem-kapó, rakok
 pakolást az arcra, var, nedvezése
 borítja bőrterepem kis darabját,
 és ötnapos szakáll – – – – kímélni kell! –;
 napok az embert kézről kézre adják,
 és, jóllehet, sose „mást” érdemel,
 és várná, s ha leveles!, *ugyanaztát*,
 valamit visszakér valami hely.
 Hol negyvenöt éve itt lódögök,
 és, őrizetlen már, birkák heverték,
 kutyámmal, éjten, hazalótyögök,
 arcom hordván hétszám valami jelnek:
 ősz jön; tágulnak szűkülő körök,
 kezeim ernyednek velük... hevernek.
 És valaki-valami válaszol:
 „Ne nyugtalankodj. Most elnyughatol.”

Várady Szabolcs

HARMADIK KÖZELÍTÉS

F. Gy. és T. D. nyomában

Hadd vegyem akkor én is föl a kesztyűt,
 úgyis beállt a hirtelen hideg.
 A nyári holmit elrekesztjük,
 a nappal egyre rövidebb.
 Tegnap még sokszor együtt,
 ma már csak levelek.
 Még nem hihetjük:
 ezt is minek?

De rossz ez így – rossz volt a közelítés.
 Kezdjük előlről! Elkéstem vele.
 Benne vagyunk. Már ősz ez itt, és
 ha kérdezzük, csak azt: „Ugye
 működik már a fűtés?”
 Fától a levele:
 „Meddig a függés?”
 Már esne le.

Nem tér az vissza, ami vissza nem tér:
bölcességemből ennyire telik.
Nem enged a mind szűkösebb tér,
hogy kinyújtózhattám pedig!
„Te főzted: most nem ennél?”
joggal kérdezhetik.
Nincs többem ennél.
Már ősz ez itt.

ELTÉRÍTÉSEK

Engem nem egyszer térítettek el nők.
De nem tudtam, mitől. Így lettem álnok.
Ha édességeit megénekelnök!
Következéseit ha konstatálnók!
Vagy tisztességgel végre belehalnék?

A vékony jégen kőnehéz bakancsal
nem jutni messze. Messze nem jutok.
Ó, elferdült tekintet! Fájdalomrím!
Kornélnak esti kérdés: újra nő?
A sor végén: önmegettartóztatás.

Megint kibújtam. Nem vagyok megint.
A dallam még talán. Gyáva dalom.
Koszorús érben (szűk lett, ez sem érdem)
áskált az erk. törv., és az ég felettem:
mint leszakadni készülő plafon.

S hogy vége van-e itt, most nem tudom.
Összekössem, vagy hagyjam szét? De mit?
Rímhez, szalonkabáthoz kell a hit,
merő szokásnak, azt tartják, avitt.
Merő szokás: felajzott, félrevitt.